

PUBLISISTIN PÄIVÄKIRJASTA

TALONPOJAT JA TYÖLÄISET

„Talonpoikien Edustajain Yleisvenäläisen Neuvoston Tiedonantajan”⁷⁵ 88. numerossa elokuun 19 päivältä on julkaistu tavattoman kiinnostava artikkeli, jonka pitäisi tulla erääksi tärkeimmistä asiakirjoista jokaisen puoluepropagandistin ja agitaattorin käsissä, jos hän on tekemisissä talonpoikaiston kanssa, jokaisen valveutuneen työläisen käsissä, jos hän lähtee maaseudulle tai on kosketuksessa siihen.

Mainittu artikkeli on „Mallievästyys, joka on laadittu eri paikkakuntien edustajain tuomien ja Pietarissa v. 1917 pidetylle I yleisvenäläiselle talonpoikien edustajakokoukselle tarkoitettujen 242 evästyksen pohjalla”.

Olisi erittäin suotavaa, että talonpoikien edustajain Neuvosto julkaisisi mahdollisimman seikkaperäiset tiedot kaikista näistä evästyksistä (jos nyt on aivan mahdotonta julkaista ne kaikki kokonaisuudessaan, mikä olisi tietystikin parasta). Erityisen välttämätöntä on esimerkiksi saada täydellinen luettelo kuvernementeista, ujesteista ja volosteista varustettuna merkinnöillä, kuinka paljon evästyksiä miltäkin paikkakunnalta on saatu, evästyksen laatimis- tai esittämisaika, ainakin tärkeimpien vaatimusten erittely, jotta voitaisiin nähdä, onko eri paikkakuntien välillä havaittavissa eroavuutta niiden tai näiden pykälien kohdalta. Sanokaamme sellaiset seudut, joilla on vallitsevana yksilöllinen tai kyläyhteisöllinen maanhallinta, isovenäläiset ja toiskansalliset alueet, keskiseudun alueet ja reuna-alueet, alueet, joilla ei ole ollut maaorjuutta, j.n.p.,— onko niiden välillä eroa siinä, miten ne asettavat kysymyksen omistusoikeuden lakkauttamisesta kaikkiin *talonpoikain* maihin nähden, kysymyksen ajoittaisista maan uusintajaoista,

palkkatyön kieltämisestä, kaluston ja karjan konfiskoimisesta tilanherroilta y.m. y.m. Ilman tällaisia seikkaperäisiä tietoja talonpoikaisevästysten harvinaisen arvokkaan aineiston tieteellinen tutkimus on mahdotonta. Ja onhan meidän, marxilaisten, kaikin voimin pyrittävä tutkimaan tieteellisesti niitä tosiasioita, jotka muodostavat politiikkamme perustan.

Paremmän aineiston puutteessa *evästyskokoelma* (näin tulemme nimittämään „mallievästystä”), niin kauan kuin ei ole todistettu sen sisältävän joitakin asiavirheitä, jää laatuaan ainoaksi aineistoksi, joka, toistamme, puolueemme jokaisen jäsenen on välttämättä hankittava itselleen.

Evästyskokoelman ensimmäinen osa on omistettu yleisille poliittisille kysymyksille, poliittisen demokratian vaatimuksille; toinen — maakysymykselle. (Toivokaamme, että talonpoikien edustajain Yleisvenäläinen Neuvosto tai joku toinen kerää yhteen talonpoikain evästyksset ja päätöslauselmat sotaa koskevasta kysymyksestä.) Ensimmäiseen osaan emme nyt puutu seikkaperäisemmin, vaan panemme merkille ainoastaan kaksi kohtaa. 6. pykälässä vaaditaan kaikkien viranhaltijain valinnallisuutta, 11. pykälässä vaaditaan vakinaisen sotaväen lakkauttamista sodan päättyttyä. Nämä pykälät tuovat talonpoikain poliittisen ohjelman *kaikkein lähimmäksi* bolshevikkipuolueen ohjelmaa. Näihin pykäliin nojaten meidän on kaikessa propagandassamme ja agitaatiotyössämme osoitettava ja todistettava, että menshevikki- ja eserräjohtajat ovat kavaltaneet ei ainoastaan sosialismin, vaan myös demokratian, sillä he puolsivat esim. Kronstadtissa vastoin väestön tahtoa, vastoin demokratian periaatteita, kapitalistien mieliksi, hallituksen *vahvistaman* komissaarin virkaa, t.s. virkaa, joka ei ole puhtaasti valinnallinen. Pietarin kaupunkipiirien duumissa ja muissa paikallisissa itsehallintovirastoissa eserrä- ja menshevikkijohtajat taistelevat demokratian periaatteita loukaten sitä bolshevikkien vaatimusta vastaan, että on ryhdyttävä viipymättä perustamaan työväenmiliisiä ja sen jälkeen siirryttävä koko kansan miliisijärjestelmään.

Talonpoikaiston maansaantivaatimukseen sisältyy evästyskokoelman mukaan ennen muuta korvaukseton yksityisomistuksen lakkauttaminen kaikkeen maahan nähden, aina talonpoikain maita myöten; korkeaa maanviljelyskulttuuria edustavien tilojen ja niihin kuuluvien maa-alueiden luovutus

valtiolle tai kyläyhteisöille; kaiken elollisen ja elottoman kaluston konfiskointi konfiskoiduilla mailla (tämä ei koske pienviljelijöitä) ja sen luovutus valtiolle tai kyläyhteisöille; palkkatyön kieltäminen; tasasuhtainen maanjako työtätekevien kesken määrääjoittain tapahtuvine uusintajakoi-
neen j.n.e. Perustavan kokouksen koollekutsumista edeltävän siirtymäkauden toimenpiteinä talonpojat vaativat, että on *viipymättä* säädettävä lait maan oston ja myynnin kiellosta, kumottava lait kyläyhteisöstä eroamisesta, lohko-tiloista y.m., metsien suojelusta, kalastuksen y.m. elinkeinojen harjoittamisesta j.n.e., pitkäaikaisten vuokrasopimusten lakkauttamisesta ja lyhytaikaisten tarkistuksesta ja niin pois päin.

Ei tarvitse pitkään pohdiskella näitä vaatimuksia havaitakseen, että on aivan mahdotonta toteuttaa niitä *liitossa* kapitalistien kanssa, ilman täydellistä pesäeroa heistä, käymättä mitä päättäväisintä ja armottominta taistelua kapitalistien luokkaa vastaan, kukistamatta sen herruutta.

Sosialistivallankumouksellisten harjoittama itsepetos ja talonpoikain pettäminen ilmeneekin juuri siinä, että he pitävät mahdollisena ja levittävät ajatusta, että moiset uudistukset, että *sanotun kaltaiset* uudistukset ovat muka mahdollisia ilman kapitalistien herruuden kukistamista, ilman kaiken valtiovallan siirtämistä proletariaatille, ilman että talonpoikaisköyhälistö antaa tukensa proletaarisen valtiovallan päättäväisimmillekin, vallankumouksellisimmille toimenpiteille kapitalisteja vastaan. „Sosialistivallankumouksellisista” erottautuvan vasemmistosiiven merkitys onkin juuri siinä, että se todistaa tämän petoksen tajuamisen kasvua mainitun puolueen sisällä.

Todellakin, kaiken yksityisomistuksellisen maan konfiskointi merkitsee satoihin miljooniin nousevan pääoman konfiskointia pankeilta, joille nämä maat ovat suurimalta osaltaan kiinnitetyt. Kuinka sellainen toimenpide voisi olla ajateltavissakaan ilman että vallankumouksellinen luokka murtaa vallankumouksellisilla toimenpiteillään kapitalistien vastarinnan. Tällöin on kysymys kaikkein keskitetyimmästä pääomasta, pankkipääomasta, joka miljardit langat sitovat jättiläismäisen maan kapitalistisen talouden kaikkiin tärkeimpiin keskuksiin ja joka voidaan voittaa vain vähintään yhtä keskitetyllä kaupunkilaisproletariaatin voimalla.

Edelleen. Korkeaa maanviljelyskulttuuria edustavien tilojen luovutus valtiolle. Eikö ole ilmeistä, että „valtion”, joka kykenee ottamaan ne haltuunsa ja hoitamaan taloutta todella työtätekevien hyödyksi eikä virkamiesten ja samojen kapitalistien hyödyksi, täytyy olla proletaarinen vallankumouksellinen valtio.

Hevossiittoloiden y.m. sekä sen jälkeen kaiken elollisen ja elottoman kaluston konfiskointi — ne eivät ole vain yhä uusia tuotantovälineiden yksityisomistukseen kohdistettuja musertavia iskuja. Ne ovat askeleita sosialismia kohti, sillä *kaluston* siirtyminen „valtion tai kyläyhteisön yksinomaiseen käyttöön” merkitsee, että tarvitaan välttämättä laajamittaista sosialistista maanviljelystä tai ainakin yhdistettyjen pientalouksien sosialistista valvontaa, niiden taloudenpidon sosialistista säännöstelyä.

Entä palkkatyön „kieltäminen”? Se on tyhjä fraasi, takapajuisten pienisäntien avuton, itsetiedottoman naiivi toivomus, pienisäntien, jotka eivät näe, että koko kapitalistinen teollisuus pysähtyy, ellei maaseudulla ole palkkatyövoiman reserviarmeijaa, että palkkatyötä ei voida „kieltää” maaseudulla, jos se on sallittua kaupungeissa, että vihdoin palkkatyön „kieltäminen” merkitseekin juuri askelta sosialismia kohti.

Ja nyt tulemme peruskysymykseen, kysymykseen työläisten suhtautumisesta talonpoikiin.

Sosialidemokraattista työväen joukkoliikettä on ollut Venäjällä yli 20 vuoden ajan (jos lasketaan vuoden 1896 suurlakosta alkaen). Tämän pitkän ajanjakson kestäessä, kahden suuren vallankumouksen läpi, kautta koko Venäjän poliittisen historian kulkee punaisena lankana kysymys: työväenluokanko pitää johdattaa talonpoikia eteenpäin, sosialismia kohti, vai liberaalisen porvarinko pitäisi raahata heitä taaksepäin, sovintoon kapitalismin kanssa.

Sosialidemokratian opportunistinen siipi järkeilee kaiken aikaa seuraavan rikkiviisaan kaavan mukaisesti: *koska* sosialistivallankumoukselliset ovat pikkuporvareita, niin „me” hylkäämme heidän pikkuporvarillis-utooppisen käsityksensä sosialismista sosialismin porvarillisen kieltämisen *nimessä*. Marxilaisuus korvataan onnellisesti struvelaisuudella, ja menshevismi suistuu esittämään kadettien lakeijan osaa, lakeijan, joka „suostuttelee” talonpoikia tyytymään porvariston herruuteen. Tsereteli ja Skobelev käsikynkässä

Tshernovin ja Avksentjevin kanssa allekirjoittelevat „vallankumouksellisen demokratian” nimissä taantumuksellisia, tilanherroille otollisia kadettien asetuksia — sellainen on tuon lakeijanosan viimeisin ja havainnollisin ilmaus.

Vallankumouksellinen sosialidemokratia, joka ei ole milloinkaan kieltäytynyt arvostelemasta eserrien pikkuporvarillisia illuusioita, joka *ei ole milloinkaan liittoutunut* heidän kanssaan muuten kuin kadetteja *vastaan*, taistelee kaiken aikaa talonpoikain *vapauttamiseksi* kadettien vaikutusvallasta ja asettaa vastapainoksi pikkuporvarillisuutooppiselle käsitykselle sosialismista vallankumoukselliproletaarisen tien sosialismiin eikä suinkaan mitään liberaalista kapitalismiin tyytymistä.

Nyt, kun sota on nopeuttanut tavattomasti kehitystä, kärkeäntynyt uskomattomasti kapitalismin kriisiä, asettanut kansat lykkäämättömän ratkaisun eteen: joko tuho tai on otettava heti päättäväisiä askelia sosialismia kohti, — nyt koko erimielisyyksien kuilu puoliliberaalisen menshevismien ja vallankumoukselliproletaarisen bolshevismien välillä tulee esille havainnollisesti, käytännöllisesti, kysymyksenä kymmenien miljoonien talonpoikain toiminnasta.

Tyytykää pääoman herruuteen, *koska* „me” emme vielä ole kypsyneet sosialismia varten, — näin puhuvat menshevikit talonpojille, korvaten sivumennen abstraktisella kysymyksellä „socialismista” yleensä konkreettisen kysymyksen, voidaanko sodan aiheuttamia haavoja parantaa kulkematta päättäväisesti sosialismia kohti.

Tyytykää kapitalismiin, *koska* socialistivallankumoukselliset ovat pikkuporvarillisia utopisteja, — näin puhuvat menshevikit talonpojille ja ryhtyvät yhdessä eserrien kanssa tukemaan kadettien hallitusta...

Eserrät taas vakuuttelevat rintoihinsa lyöden talonpojille, että he vastustavat kaikkinaista linnarauhaa kapitalistien kanssa, että he eivät ole milloinkaan pitäneet Venäjän vallankumousta porvarillisena, — ja *siksi* he ryhtyvät liittoon *nimenomaan* opportunisti-sosialidemokraattien kanssa, ryhtyvät tukemaan nimenomaan porvarillista hallitusta... Eserrät allekirjoittavat vaikka millaisia, kaikkein vallankumouksellisimpiakin talonpoikaiston ohjelmia — jättääkseen ne täyttämättä, lykätäkseen ne veran alle, petkuttaakseen talonpoikia työpöyhjillä lupauksilla, harjoittaen

tosiasiallisesti kuukausikaupalla „sovittelupolitiikkaa” ka-
dettien kanssa kokoomusministeristössä.

Tämä huutava, käytännössä ilmenevä, välitön ja kou-
raantuntuva eserrien luopuminen talonpoikaiston etujen
puoltamisesta muuttaa tilannetta tavattomasti. Tämä muu-
tos on otettava varteen. Ei saa agitoida pelkästään entiseen
tapaan eserriä vastaan, pelkästään siten kuin me teimme
vuosina 1902—1903 ja vuosina 1905—1907. Ei saa rajoittua
„maan sosialisointia”, „tasasuhtaista maankäyttöä”, „palk-
kатыön kieltoa” y.m. koskevien pikkuporvarillisten illuu-
soiden teoreettisiin paljastuksiin.

Silloin oli porvarillisen vallankumouksen aatto tai kes-
keneräinen porvarillinen vallankumous; ja koko tehtävä oli
ennen kaikkea sen viemisessä yksinvaltiuden kukistamiseen
saakka.

Nyt yksinvaltiutus on kukistettu. Porvarillinen vallanku-
mous on viety loppuun sikäli, että Venäjällä on demokraat-
tinen tasavalta sekä kadeteista, menshevikeistä ja eserristä
kokoontuntu hallitus. Mutta sota on kolmessa vuodessa
raahannut meitä kolmen vuosikymmenen verran eteenpäin,
se on synnyttänyt Euroopassa yleisen työvelvollisuuden ja
tuotantolaitosten syndikatisoimispakon, saattanut edisty-
neimmät maat nälänhätään ja ennen kuulumattomaan
köyhyyteen pakottaen ottamaan askeleita sosialismia
kohti.

Vain proletariaatti ja talonpoikaisto kykenevät kukista-
maan yksinvaltiuden — tällainen oli luokkapolitiikkamme
perusmääritelmä siihen aikaan. Ja tämä määritelmä oli
oikea. Vuoden 1917 helmi- ja maaliskuu ovat liiemmän
kerran todistaneet sen.

Vain proletariaatti, joka johtaa talonpoikaisköyhälistöä
(puoliproletaareja, kuten ohjelmassamme sanotaan), kyke-
nee lopettamaan sodan demokraattiseen rauhaan, paranta-
maan sodan aiheuttamat haavat, aloittamaan ehdottomasti
välttämättömiksi ja *lykkäystä sietämättömiksi* käyneet
askeleet sosialismia kohti — tällainen on luokkapolitiik-
kamme määritelmä nykyään.

Tästä seuraa johtopäätös: eserriä vastaan tehtävässä
propaganda- ja agitaatiotyössä on pääpaino kohdistettava
siihen, että he ovat pettäneet talonpojat. He eivät edusta
talonpoikaisköyhälistön suuria joukkoja, vaan vauraiden
isäntien vähemmistöä. He eivät johdata talonpoikaistoa

liittoon työläisten kanssa, vaan liittoon kapitalistien kanssa, siis kapitalisteille alistettuun asemaan. He ovat myyneet työtätekevien ja sorrettujen joukkojen edut ministerintuoleista, liitosta menshevikkien ja kadettien kanssa.

Historia on sodan jouduttamana harpannut niin kauas eteenpäin, että vanhat kaavat ovat täyttyneet uudella sisällöllä. „Palkkatyön kieltäminen” oli ennen *vain* pikkuporvarillisen intellektuellin tyhjä fraasi. Nyt se merkitsee elämässä muuta: miljoonat talonpoikaisköyhälistöön kuuluvat sanovat 242 evästyksessään, että he tahtovat kulkea palkkatyön lakkauttamista kohti, mutta eivät tiedä, miten se on tehtävä. Me tiedämme, miten se on tehtävä. Me tiedämme, että se voidaan tehdä ainoastaan liitossa työläisten kanssa, heidän johdolla, toimimalla kapitalisteja vastaan eikä harjoittamalla „sovittelupolitiikkaa” kapitalistien kanssa.

Tähän tapaan täytyy nyt eserriä vastaan suunnatun propagandaja- ja agitaatiotyömme peruslinjan, talonpojille osoitettujen puheitemme peruslinjan muuttua.

Toverit talonpojat, eserrien puolue on pettänyt teidät. Se on pettänyt mökit ja siirtynyt palatsien puolelle, ellei yksinvaltiaan palatsien, niin niiden palatsien, joissa kadetit, vallankumouksen ja erittäinkin talonpoikaisvallankumouksen katkerimmat viholliset istuvat samassa hallituksessa Tshernovien, Peshehonovien, Avksentjevien kanssa.

Ainoastaan vallankumouksellinen proletariaatti, ainoastaan sitä yhdistävä etujoukko, bolshevikkien puolue, kykenee *käytännössä* toteuttamaan sen talonpoikaisköyhälistön ohjelman, joka on esitetty 242 evästyksessä. Sillä vallankumouksellinen proletariaatti kulkee *todellakin* palkkatyön lakkauttamista kohti ainoaa oikeaa tietä, ei kieltämällä renkimiehen palkkaamisen eikä „estämällä” palkkaamisen, vaan kukistamalla pääoman. Vallankumouksellinen proletariaatti kulkee todella maan, kaluston, maatalouden teknillisten tuotantolaitosten konfiskointia kohti, sitä kohti, mitä talonpojat tahtovat ja mitä eserrät *eivät pysty* heille antamaan.

Tähän tapaan täytyy nyt peruslinjan muuttua niissä puheissa, joita työläinen pitää talonpojalle. Me työläiset pystymme antamaan ja annamme teille sen, mitä talonpoikaisköyhälistö tahtoo ja etsii tietämättä aina, mistä ja miten pitää etsiä. Me työläiset puolustamme omia etujam-

me ja samaan aikaan talonpoikaiston valtaenemmistön etuja *kapitalisteja vastaan*, kun taas eserrät mennessään liittoon kapitalistien kanssa pettävät nämä edut.

* * *

Muistutamme lukijoille, mitä Engels sanoi talonpoikaiskysymyksestä vähän ennen kuolemaansa. Engels tähdensi, että sosialistit eivät ajattelekaan soveltaa pakkoluovutusta pientalonpoikiin, että koneellistetun sosialistisen maanviljelyksen edut tullaan selittämään heille yksinomaan *esimerkin voimalla* ⁷⁶.

Sota on nyt asettanut Venäjän eteen käytännössä juuri mainitunlaatuisen kysymyksen. Kalustoa on vähän. Pitää konfiskoida sitä ja „olla jakamatta” korkeaa maanviljelyskulttuuria edustavia tiloja.

Tätä talonpojat ovat alkaneet ymmärtää. Hätä on pakottanut ymmärtämään. Sota on pakottanut, sillä kalustoa ei ole saatavissa. Sitä on säästettävä. Ja suurtalous — se juuri merkitsee työn säästöä kaluston, kuten monen muunkin asian kohdalla.

Talonpojat tahtovat jättää itselleen pientalouden, säännöstellä sitä tasoittelevasti, tasoitella määrääjoittain uudelleen... Olkoon niin. Yksikään järkevä sosialisti ei eroa sentähden talonpoikaisköyhälistöstä. Jos maat konfiskoidaan ja *siis* pankkien herruus on horjutettu, jos kalusto konfiskoidaan ja *siis* pääoman herruus on horjutettu, niin *proletariaatin päästessä valta-asemaan keskuksessa*, poliittisen vallan siirtyessä proletariaatille kaikki muu seuraa *itses-tään*, ilmaantuu „esimerkin voiman” vaikutuksesta, selviää itse käytännön opetuksista.

Poliittisen vallan siirtäminen proletariaatille — siinä on asian ydin. Ja silloin kaikki, mikä 242 evästyksen ohjelmassa on oleellista, tärkeää, perustavaa, *käy mahdolliseksi toteuttaa*. Ja elämä on osoittava, millaisin muunnoksin se toteutuu. Se on sivuasias. Me emme ole doktrinäärejä. Meidän oppimme ei ole dogmi, vaan toimintaohje.

Me emme vaadi uskomaan, että Marx tai marxilaiset tuntevat tien sosialismiin kaikessa konkreettisuudessaan. Se on järjettömyyttä. Me tunnemme tuon tien suunnan, tiedämme, millaiset luokkavoimat vievät sitä pitkin, mutta

konkreettisesti, käytännöllisesti sen näyttää vain *miljoonien kokemus* silloin, kun ne käyvät käsiksi asiaan.

Toverit talonpojat, luottautukaa työläisiin, purkakaa liitto kapitalistien kanssa! Vain kiinteässä liitossa työläisten kanssa te *voitte* ryhtyä toteuttamaan käytännössä 242 evästyksen ohjelmaa. Liitossa kapitalistien kanssa, eserrien johdon alaisina te ette milloinkaan tule näkemään *ainoatakaan* päättäväisesti ja peruuttamattomasti otettua askelta sanotun ohjelman hengessä.

Ja kun te liitossa kaupunkilaistyöläisten kanssa, sääli-mättömässä taistelussa pääomaa vastaan *ryhdytte* toteuttamaan 242 evästyksen ohjelmaa, niin silloin koko maailma tulee avuksi teille ja meille, silloin tuon ohjelman menestys — ei sen nykyisessä sanamuodossa, vaan sen olemuksessa — on taattu. Silloin tulee loppu pääoman herruudesta ja palkkaorjuudesta. Silloin saa alkunsa sosialismin valtakunta, rauhan valtakunta, työtätekevien valtakunta.

„Rabotshi“ № 6,
syyskuun 11 (elokuun 29) pnä 1917
Allekirjoitus: N. L e n i n

Julkaistaan „Rabotshi“ lehden
tekstin mukaan
